इक्ष्वाकुवंशप्रभव. कथं त्वां त्यजेदकस्मात्पतिरा सर्गः १४
र्य्यवृत्तः। इति क्षितिः संशयितेव तस्यै ददौ प्रवेशं
जननी न तावत् ॥५५॥ सा लुप्तसंज्ञा न विवेद
दुःखं प्रत्यागतासुः समदह्यतान्तः। तस्याः सुमित्रा
त्मजयत्नलब्धो मोहादभूत्कष्टतरः प्रबोधः ॥५६॥
नचावदद्भर्त्तुरवर्णमार्य्या निराकरिष्णोर्वृजिनादृते
ऽपि। आत्मानमेव स्थिरदुःखभाजं पुनः पुन
र्दुष्कृतिनन्निनिन्द ॥५७॥

इक्ष्वाकिति। जननी माता क्षितिःपृथ्वी इतिसंशयिता संशय
युतेव तावत् त्यागहेतुज्ञानात् प्राक् तस्यै सीतायै स्वस्मिन् प्रवेशं
न ददौ इतिकिम् इक्ष्वाकोर्व्वंशः प्रभवः कारणं यस्य सः
तथा आर्य्यवृत्तः सद्वृत्तः पतिरकस्मात् त्वां कथं त्यजेत् ॥५५॥
सति। लुप्त संज्ञा नष्टचैतन्या सा सीता दुःखं न विवेद ज्ञात
वती प्रत्यागतासुः प्रतिनिवृत्तप्राणा सती अन्तर्म्मनसिसमतप्य
त दुःखेनादह्यत तस्याः सुमित्राया आत्मजस्य लक्ष्मणस्य
यत्नेन लब्धः प्राप्तः प्रबोधश्चेतना मोहात् मूर्च्छितः कष्ट
तरः अतिदुःखदः अभूत् मोहे दुःखवेदनाया असम्भवादिति
भावः ॥५६॥ नचेति। आर्य्याश्रेष्ठा सीता वृजिनादपराधादृते
विनापि निराकरिष्णोस्त्यक्तुर्भर्तुरवर्णं निन्दां नच नहि अव
दत् उक्तवती किन्तु स्थिरं दुःखं भजति तं तथा दुष्कृतिनं पाप
कारिणमात्मानमेव पुनः पुन र्निनिन्द ॥५७॥